



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Valenty a soudců JUDr. Kateřiny Burešové a JUDr. Tomáše Němce v právní věci žalobkyně J. F. (dříve M.), narozené , bytem , zastoupené JUDr. Janou Švestkovou, advokátkou se sídlem v Praze 5, Nad Zlíchovem 9, proti žalovanému M., narozenému , bytem , zastoupenému JUDr. Zdeňkou Mužikovou, advokátkou se sídlem v Berouně, Husovo nám. 44, o vypořádání společného jmění manželů, o odvolání obou účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 21.5. 2013, č.j. 7 C 537/2007-543,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku V. mění tak, že částka na vyrovnání podílů činí 267.730,64 Kč; jinak se potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
- III. Každý z účastníků je povinen zaplatit státu na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku 3.658,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do pokladny soudu I. stupně.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. rozhodl tak, že ze společného jmění manželů účastníků (dále jen SJM) se do výlučného vlastnictví žalobkyně přikazuje dům č.p. na parcele č. v k.ú. do výlučného vlastnictví žalovaného pak pozemky parc. č. v k.ú. Ve výroku II. rozhodl, že výlučného vlastnictví žalovaného se přikazuje zůstatek na spořicírovém účtu č. ve výši 10.335,-Kč, zůstatek na spořicírovém účtu č. ve výši 154.916,07 Kč, zůstatek na devizovém účtu č. ve výši 64,29 €, prostředky na vkladovém účtu č. ve výši 277.941,73 Kč. Ve výroku III. přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného úspory ve výši 1.926.207,-Kč. Ve výroku IV. rozhodl, že ze závazků ze SJM účastníků se žalobkyni přikazuje k úhradě závazek ze smlouvy o úvěru č.

████████ uzavřené dne 12.7.1999 mezi ██████████ a účastníky tohoto řízení ve výši 2.065.879,49 Kč. Ze závazků ze SJM účastníků přikázal dále žalovanému k úhradě závazek ze smlouvy o půjčce uzavřené mezi synem žalovaného L ██████████ M ██████████ a účastníky ve výši 1.000.000,-Kč. Ve výroku V. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na vyrovnání jejího podílu částku 268.480,64 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Ve výroku VI. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve výroku VII. uložil oběma účastníkům zaplatit rovným dílem státu na náhradě nákladů řízení částku 7.316,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Své rozhodnutí ve věci samé odůvodnil postupem podle § 150 odst.3 ve spojení s § 149 odst.2, § 143 a § 145 odst.2 Občanského zákoníku - zákona č. 40/1964 Sb. (dále jen OZ).

Po provedeném dokazování uzavřel, že manželství účastníků trvalo od 11.12.1992 do 6.4.2007. Za trvání manželství nabyli účastníci do SJM dům č.p. ██████████ v k.ú. ██████████ (bez pozemků), jehož obvyklá cena dle stavu ke dni rozvodu manželství činí částku 6.471.900,-Kč. Dále nabyli pozemky parc. č. ██████████ a ██████████ v k. ú. ██████████, jejichž obvyklá cena činí částku 2.427.600,-Kč. Dále nabyli do SJM finanční prostředky na účtech žalovaného, které ke dni rozvodu manželství účastníků vykazovaly zůstatky celkem ve výši 844.993,12 Kč, přičemž částka 400.000,-Kč na těchto účtech byla ve výlučném vlastnictví žalovaného, který ji nabyl darem od své matky před manželstvím účastníků, do SJM tak spadají úspory na bankovních účtech ve výši celkem 444.993,12 Kč. Za trvání manželství pak účastníci nabyli další finanční prostředky v celkové výši 1.926.207,-Kč (z toho v českých korunách 1.836.739,-Kč a 4.303,-\$ / přepočteno na 89.468,-Kč /). Tyto prostředky žalovaný bez souhlasu žalobkyně vyzvedl z bankovních účtů dne 20.10.2005 a 21.10.2005. Tyto prostředky mu byly následně dne 26.1.2006 neznámým pachatelem odcizeny, přičemž další část takto odcizených peněz ve výši 800.000,-Kč byla ve výlučném vlastnictví žalovaného jako prostředky nabyté za prodej bytové jednotky v jeho výlučném vlastnictví. Dále soud I. stupně uzavřel, že za trvání manželství účastníkům vznikl závazek vůči ██████████ z úvěrové hypotéční smlouvy č. ██████████ ze dne 12.7.1999, jehož výše ke dni zániku manželství včetně veškerého v budoucnu splatného příslušenství činí částku 2.065.879,49 Kč, a dále závazek vůči synovi žalovaného z půjčky ve výši 1.000.000,-Kč. Dále první soud uzavřel, že žalobkyně vnesla do SJM účastníků ze svých výlučných prostředků částku 1.400.000,-Kč jako částku odpovídající hodnotě členského podílu v bytovém družstvu ██████████, jehož byla výlučnou členkou ještě před manželstvím se žalovaným, a to tak, že za trvání manželství účastníků došlo k přeměně užívání družstevního bytu s tímto členským podílem spojeným na vlastnictví bytové jednotky ve vlastnictví již obou účastníků jako manželů. Žalovaný pak ze svých výlučných prostředků (získaných dědictvím a darem) uhradil část ceny projektu na stavbu rodinného domu účastníků ve výši 51.500,-Kč. Oba účastníci pak po zániku jejich manželství hradili ze svých výlučných prostředků závazek ze zmíněného hypotéčního úvěru, a to žalobkyně ve výši 711.904,-Kč a žalovaný ve výši 916.216,-Kč. Celkově tak dospěl soud I. stupně k závěru, že do zaniklého SJM účastníků patří dům č.p. ██████████ v k.ú. ██████████, pozemky parc. č. ██████████ a ██████████ v k.ú. ██████████, společné úspory účastníků ve výši celkem 1.926.207,-Kč, zůstatky na bankovních účtech žalovaného ke dni 6.4.2007 v celkové výši 444.986,80 Kč (tzn. zmíněné výše zůstatky v Kč a €). Tyto hodnoty tak představují aktiva SJM v celkové výši 11.270.693,80 Kč. Dále pak první soud uzavřel, že do zaniklého SJM účastníků patří závazky z výše zmíněného hypotéčního úvěru ve výši 2.065.879,49 Kč a závazek vůči synu žalovaného L ██████████ M ██████████ ve výši 1.000.000,-Kč. Tato pasiva SJM jsou tak celkem ve výši 3.065.879,49 Kč. Celkové vnosy do SJM (hodnota členského podílu

žalobkyně v bytovém družstvu [REDAKCE] ve výši 1.400.000,-Kč, úhrada žalovaným z jeho výlučných prostředků nákladů na projekt na stavbu rodinného domu účastníků ve výši 51.500,-Kč a platby účastníků na výše zmíněný hypotéční úvěr po rozvodu jejich manželství – žalobkyně ve výši 711.904,-Kč a žalovaný ve výši 916.216,-Kč) představují částku 3.079.620,-Kč. Z toho pak soud I. stupně určil čistou hodnotu zaniklého SJM účastníků ve výši 5.125.194,35 Kč jako rozdíl mezi aktivy a pasivy SJM, ponížený o zmíněné vnosy obou účastníků. Z této čisté hodnoty zaniklého SJM náleží každému z účastníků jedna polovina ve výši 2.562.597,155 Kč. Žalobkyni by se tak měla po vypořádání SJM dostat hodnota ve výši 4.674.501,75 Kč jako součet poloviny čisté hodnoty SJM ve výši 2.562.597,155 Kč (tak jak jí první soud uvedeným postupem vypočetl) a jejích vnosů do SJM ve výši 1.400.000,-Kč a 711.904,-Kč. Žalovanému by se měla po vypořádání zaniklého SJM účastníků dostat hodnota ve výši 3.530.313,155 Kč jako součet poloviny čisté hodnoty SJM ve výši 2.562.597,155 Kč a jeho vnosů do SJM ve výši 916.216,-Kč a 51.500,-Kč. Vzhledem k tomu, že soud v rámci vypořádání zaniklého SJM účastníků přikázal do výlučného vlastnictví žalobkyně dům č.p. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE] v hodnotě 6.471.900,-Kč a dále závazek z hypotéčního úvěru ve výši 2.065.879,49 Kč, dostává se žalobkyni majetku v čisté hodnotě 4.406.020,51 Kč. Nárok má však podle uvedených výpočtů na částku 4.674.501,75 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovanému soud přikázal výše označené pozemky v k.ú. [REDAKCE] v hodnotě 2.427.600,-Kč, dále zůstatky na jeho bankovních účtech ve výši 444.986,80 Kč, společné úspory v celkové výši 1.926.207,-Kč a závazek z půjčky vůči L [REDAKCE] M [REDAKCE] ve výši 1.000.000,-Kč, dostává se mu tak z vypořádávaného zaniklého SJM účastníků čistá hodnota ve výši 3.798.793,80 Kč. Nárok má však podle výše zmíněných výpočtů pouze na částku 3.530.313,155 Kč. Na vyrovnání svých vypořádacích podílů je tak žalovaný povinen zaplatit žalobkyni částku 268.480,645 Kč, aby jejich podíly byly stejné.

Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci v zákonné lhůtě odvolání.

Žalobkyně ve svém odvolání zejména namítla, že soud I. stupně nesprávně přikázal do výlučného vlastnictví žalovaného úspory ve výši 1.926.207,-Kč, protože ke dni zániku SJM účastníků tyto prostředky již na účtech uloženy nebyly. Soud měl k tomuto výběru žalovaného bez souhlasu žalobkyně přihlídnout k jeho tíži, přičemž není třeba, aby povinnost nahradit tuto částku do SJM byla vyslovena přímo ve výroku rozsudku. Soud I. stupně dle žalobkyně rovněž pochybil, když jí přikázal závazek ze zmíněného hypotéčního úvěru ve výši zůstatku včetně příslušenství v budoucnu splatného, když má za to, že tento závazek jí měl být přikázán pouze ve výši dané ke dni rozhodování soudu. Dále nepovažuje za správné, pokud soud I. stupně určil cenu rodinného domu č.p. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE] částku 6.471.900,-Kč, když správně měl vyjít z ceny obvyklé dle dodatku soudního znaleckého posudku ve výši 5.680.000,-Kč. Za nesprávné pak považuje i rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, když má za to, že jí měla být přikázána plná náhrada těchto nákladů. V závěru odvolání pak požádala, aby jí byla uhrazena částka 442.892,-Kč, kterou vynaložila na nutnou opravu domu čp. [REDAKCE] dle faktury ze dne 26.8.2013. Potřeba těchto oprav vznikla tak, že po odstěhování posledního nájemníka v roce 2011 v důsledku silných mrazů došlo k poškození zejména kotle, rozvodů tepla a zařizovacích předmětů. Žalovaný se přes výzvy žalobkyně na opravách nechtěl podílet, žalobkyně proto byla nucena zajistit tuto opravu sama. Žádá proto, aby by jí v rámci vypořádávání zaniklého SJM bylo uhrazeno, co ze svého vynaložila na jeho udržení a zachování.

Žalovaný ve svém odvolání namítl, že nepovažuje za správný závěr soudu I, stupně o ceně domu čp. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE]. Soud v tomto směru vyšel z ceny ve výši 6.471.900,-Kč určené soudním znaleckým posudkem metodou porovnávací. Cenu této nemovitosti určenou znaleckým posudkem, který předložil žalovaný (od znalce Ing. [REDAKCE]), první soud nepřijal s odůvodněním, že je nadsazená a poplatná přání žalovaného. Když pro tyto účely odečítal cenu pozemku, na němž dům stojí (včetně pozemku přilehlého), - v posudku od Ing. B. [REDAKCE] byla totiž cena určena i včetně těchto pozemků - , vyšel ze statistického zjištění cen pozemků v dané lokalitě pro léta 2009 až 2011 v hodnotě 9. – 10.000,-Kč za m2. Podle vyhlášky č. 22/2012 hl. m. Prahy o cenové mapě, která nabyla účinnosti 1.1.2013 však v případě předmětných pozemků činí cena za m2 částku 5.2000,-Kč, tedy cenu, kterou ve svém posudku uvažoval znalec Ing. B. [REDAKCE]. Dle žalovaného měl tak být znalecký posudek zadáný soudem hodnocen stejně kriticky jako posudek ing. B. [REDAKCE]. Žalovaný dále nesouhlasí s úvahami prvního soudu, které ho vedly k závěru, že na kupní cenu výše zmíněných pozemků v k.ú. [REDAKCE] bylo zapláceno ve skutečnosti 2.546.600,-Kč a nikoli v kupní smlouvě uvedených 1.271.600,-Kč. Poukázal přitom zejména na to, že podle statistických zjištění činila průměrná cena za m2 obdobných pozemků v roce pouze 2005 částku 1.035,-Kč, což přibližně odpovídá ceně uvedené ve zmíněné kupní smlouvě. Žalovaný rovněž nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že do zaniklého SJM účastníků patří prostředky na vkladovém účtu č. [REDAKCE] ve výši 277.941,73 Kč. Podle něj do něj patří prostředky na tomto účtu pouze do výše 177.941,73 Kč, protože část prostředků ve výši 100.000,-Kč na tento účet vložených byla darem od syna žalovaného L. [REDAKCE] M. [REDAKCE], a to pouze jeho osobě. Žalovaný v tomto směru nesouhlasí s tím, jak první soud hodnotil v tomto směru výpověď jeho syna a obsah výpisu ze zmíněného účtu ohledně zmíněné částky se zprávou pro příjemce ve znění: „dluh táta“. Nesprávně pak dle žalovaného přikázal soud I. stupně do jeho vlastnictví úspory ve výši 1.926.207,-Kč, ač bylo prokázáno, že tyto prostředky ke dni zániku manželství neexistovaly. Navíc má za to, že relativní neplatností dle § 145 odst.2 OZ) nelze postihnout žalovaného výběr finančních prostředků ve výši 4.303,-USD (jako část výše uvedené částky 1.926.207,-Kč), když tato částka představuje v korunách sumu 89.468,-Kč, kterou nelze považovat, při příjmech účastníků v té době, za přesahující rámec jejich obvyklého hospodaření jako manželů. Žalovaný rovněž nesouhlasil se způsobem, jakým soud I. stupně vypořádával společný dluh účastníků z výše zmíněného hypotéčního úvěru. Žalovaný pak v odvolání dále nesouhlasil se závěrem prvního soudu, pokud žalobkyni přiznal vnos do SJM účastníků ve výši 1.400.000,-Kč za situace, kdy dle jeho názoru nebylo v řízení prokázáno, že by tato částka byla v celé její výši použita na pořízení jejich SJM. Dále má žalovaný za to, že není správný výpočet soudu I. stupně, pokud ve výroku napadeného rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na vypořádání podílu ze zaniklého SJM účastníků zaplatit částku 268.480,64 Kč. Při způsobu výpočtu zvoleného soudem I. stupně žalovanému totiž vychází částka 293.933,81 Kč. Žalovaný sám má za to, že na místě bylo třeba zvolit jiný způsob výpočtu vypořádání zaniklého SJM účastníků a z jiných vypořádacích hodnot tak, jak to v odvolání dále podrobně rozepsal, přičemž při tomto jeho způsobu výpočtu by mělo být rozhodnuto tak, že žalobkyně zaplatí žalobci na vypořádání podílu částku 2.306.656,20 Kč. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil ve výroku II. tak, že mu bude přikázán zůstatek na účtu č. [REDAKCE] ve výši 177.941,73 Kč, výrok III. bude vypuštěn, ve výroku IV. tak, že bude žalované přikázán k úhradě zůstatek z výše zmíněného hypotéčního úvěru v jeho současné výši a ve výroku V. tak, že žalobkyně bude zavázána zaplatit žalovanému na vyrovnání podílu částku 2.306.656,20 Kč.

Odvolací soud poté, co zjistil, že odvolání bylo podáno osobami oprávněnými, a že je přípustné, přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání ani jednoho z účastníků není důvodné.

Dle názoru odvolacího soudu provedl soud I. stupně dokazování v míře dostatečné pro učinění všech pro věc významných skutkových zjištění. Tato zjištění přitom považuje odvolací soud za správná. Odvolací soud se proto bude z důvodu procesní ekonomie v této části svého odvodnění zabývat jen skutkovými zjištěními, se kterými odvolatelé nesouhlasili, jinak v tomto směru zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje.

Pokud účastníci zpochybňovali zjištění soudu I. stupně ohledně obvyklé ceny vypořádávaného domu č.p. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED], považuje odvolací soud za správný závěr tohoto soudu, že tato cena činí částku 6.471.900,-Kč. Správně přitom vyšel z porovnávací metody, kterou použil soudem ustanovený znalec Ing. P. [REDACTED], a rozumně odůvodnil, proč ceně určené touto metodou dal přednost před cenou, která byla tímto znalcem variantně určena za použití metody věcné hodnoty stavby. Bez dalšího pak bylo na místě dát přednost závěrům tohoto soudně znaleckého znaleckému posudku, který byl náležitě a přesvědčivě znalcem odůvodněn, před soukromým posudkem předloženým žalovaným, který měl hodnotu pouze prostého listinného důkazu. Pokud žalovaný namítal nesprávné zjištění soudu I. stupně o výši skutečně zaplacené kupní ceny za výše zmíněné pozemky nabyté do SJM účastníků ve výši 2.546.600,-Kč, místo žalovaným tvrzené částky 1.271.600,-Kč, odvolací soud souhlasí ve své podstatě s argumentací, která první soud k tomuto zjištění vedla. Zejména byla prokázána časová souvislost finančních operací na účtech, které první soud v odůvodnění svého rozsudku v této souvislosti zmínil, s uzavřením této kupní smlouvy, jednak tato cena odpovídá i znaleckému ohodnocení těchto pozemků soudem ustanoveného znalce Ing. P. [REDACTED], byť byl tento posudek vypracován pro období, kdy od zmíněného prodeje uplynula doba několika let.

Po právní stránce pak odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně s jeho závěry o tom, jaký majetek a jaké závazky tvoří masu zaniklého a vypořádávaného SJM účastníků, stejně jako v tom, jaké vnosy účastníků do jejich SJM je třeba zohlednit. I v tomto případě se ve svém odůvodnění bude odvolací soud zabývat výslovně jen těmi závěry prvního soudu, které byly v tomto směru účastníky v odvolání výslovně zpochybněny, v ostatním pak v tomto směru odkazuje opět na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje.

Pokud žalovaný v odvolání namítal, že v rámci vypořádávání zaniklého SJM účastníků mu měl soud přikázat zůstatek na účtu č. [REDACTED] pouze ve výši 177.941,73 Kč, protože další částka 100.000,-Kč na tomto účtu byla darem jeho syna L. [REDACTED] M. [REDACTED] pouze jeho osobě, odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že se jednalo o částku, která tvoří součást SJM účastníků, když za situace, kdy byl zjištěn rozpor mezi výpovědí jmenovaného syna žalovaného (který tuto částku označil za dar otci) a výpisem z účtu, v němž je v rubrice zpráva pro příjemce u této částky uvedeno: „táta půjčka“, lze uzavřít se nejednalo o půjčku a ani o dar pouze žalovanému, nýbrž o dar ve prospěch obou účastníků jako manželů.

Co se týče námitek obou účastníků k tomu, že soud I. stupně zařadil do vypořádání, a to i ve výrokové části, částku 1.926.207,-Kč, kterou žalovaný za trvání manželství v rozporu s § 145 odst.2 OZ vybral z bankovních účtů, a poté mu byly tyto peníze odcizeny, neshledal

tyto námitky odvolací soud jako důvodné. Soud I. stupně na tuto situaci správně aplikoval závěry rozsudku NS ČR ze dne 14.3.2011, sp. zn. 22 Cdo 2465/2010 a tuto částku do vypořádání SJM zařadil. V rozporu se závěry zmíněného judikátu není ani to, pokud soud provedl vypořádání této částky ve výrokové části. Správně pak rozhodl o vypořádání této částky tak, že ji přikázal do vlastnictví žalovaného. V této souvislosti není důvodná ani odvolací námitka žalovaného, že část těchto prostředků v podobě výběru částky 4.303,-\$, nelze považovat za jednání v rozporu s § 145 odst.2 OZ. V řízení bylo prokázáno, že výběr částky 4.303,-\$ žalovaný provedl v bezprostřední časové návaznosti s výběrem částky 1.836.739,-Kč (dne 20.10. a 21.10.2005). Za této situace je proto třeba z hlediska aplikace § 145 odst.2 OZ považovat tyto výběry za jeden skutek. Opačný výklad by podporoval možnost obcházení zákona tím, že majetek bude ze SJM jedním z manželů vyváděn záměrně po menších částech tak, aby nemohlo dojít k aplikaci § 145 odst.2 OZ.

Za důvodnou nepovažuje odvolací soud ani námitku žalovaného, co se týče způsobu, jakým první soud vypořádal společný dluh účastníků ze zmíněného hypotéčního úvěru. Dle názoru odvolacího soudu soud I. stupně nepochybil, když při vypořádávání tohoto závazku zjistil výši tohoto závazku ke dni zániku SJM účastníků včetně veškerého v budoucnu splatného příslušenství, přičemž při vypořádání SJM zohlednil částky, které do doby rozhodování soudu na tento dluh uhradila žalobkyně a žalovaný, jako jejich vnosy do SJM.

Pokud žalovaný v odvolání namítal, že nebylo na místě zohlednit vnos žalobkyně ve výši 1.400.000,-Kč jako vnesenou hodnotu členského podílu bytového družstva, kterého byla žalobkyně výlučnou členkou - a to tím způsobem, že žalobkyně vnesla do SJM účastníků hodnotu tohoto členského podílu v této výši (kterou účastníci učinili nespornou) tím, že za trvání manželství účastníků došlo k přeměně užívání družstevního bytu s tímto členským podílem spojeným na vlastnictví bytové jednotky ve vlastnictví již obou účastníků jako manželů – k tomu je třeba uvést, že zahrnutí této hodnoty do vypořádávání zaniklého SJM účastníků ustanovení zákona (§ 149 odst.2 OZ) a ani soudní praxi neodporuje. Tato hodnota byla prokazatelně použita ve prospěch SJM k získání věci trvalé hodnoty, přičemž není právně významné, že tato takto získaná věc byla v dalším průběhu manželství účastníků dále prodána, protože není možné objektivně vysledovat další osud takto získaných peněžních prostředků vzhledem k jejich povaze jako zastupitelného plnění.

Odvolací soud dále souhlasí s tím, jak soud I. stupně jednotlivé položky (věci, práva a závazky) ze zaniklého SJM účastníků mezi nimi reálně vypořádal. Odvolací soud zároveň považuje za akceptovatelný postup prvního soudu, pokud ten – při respektování rovnosti velikosti podílů účastníků na vypořádávaném majetku - od zjištěné hrubé hodnoty majetku spadajícího do zaniklého SJM účastníků odečetl zjištěnou hodnotu závazků, zjištěnou hodnotu vnosů, a tak se dopracoval k čisté vypořádací hodnotě, z ní určil velikost podílu každého z účastníků v rozsahu jedné poloviny a s přihlédnutím k tomu, jaké hodnoty se účastníkům vypořádáním skutečně dostávají, určil povinnost žalovaného doplatit žalované na vypořádání jejího podílu částku uvedenou ve výroku V. napadeného rozsudku. Výpočty, které soud I. stupně pro tyto účely použil, považuje přitom odvolací soud za správné a zcela v tomto směru na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Tím je zároveň vyjádřeno, že odvolací námitky žalovaného ohledně zmíněných postupů soudu I. stupně nepovažuje odvolací soud za důvodné.

Za důvodnou pak nepovažuje odvolací soud ani odvolací námitku žalobkyně spočívající v uplatnění dalšího vnosu do vypořádávaného zaniklého SJM účastníků spočívající v jejich výdajích na opravy a údržbu domu čp. ■■■ v k.ú. ■■■, které jí vznikly až v průběhu odvolacího řízení. Realizaci oprav a údržby domu s náklady ve výši přesahující částku 400.000,-Kč nelze považovat za výkon běžné správy majetku patřícího (analogicky) do SJM účastníků. Právní jednání žalobkyně v tomto směru je proto třeba považovat za neplatné, protože se tak dělo bez souhlasu žalovaného a žalovaný se této neplatnosti při odvolacím jednání výslovně dovolal (§ 145 odst.2 OZ, případně nyní § 714 odst.1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., tedy nového občanského zákoníku / NOZ /). Tyto žalobkyní uplatněné výdaje proto nelze považovat za její akceptovatelný vnos do vypořádávaného SJM účastníků.

K jedině zohlednitelné změně z hlediska rozhodování o vypořádání zaniklého SJM účastníků, v porovnání s dobou rozhodování soudu I. stupně došlo v tom, že v mezidobí účastníci dále hradili každý jednou polovinou měsíční splátky zmíněného hypotéčního úvěru, přičemž, jak vyplývá z předloženého písemného přehledu těchto plateb, žalovaný na těchto platbách do doby rozhodování odvolacího soudu zaplatil celkem o částku 1.500,-Kč víc za poplatky za vedení účtu (deset měsíců po 150,-Kč). O tuto sumu tedy v mezidobí vzrostl více jeho vnos do vypořádávaného SJM účastníků více než vnos žalobkyně, a proto je třeba tuto částku vypořádat jako nový vnos žalovaného tak, že o polovinu této částky bude ponížena jeho povinnost k výplatě částky na dorovnání podílu žalované.

Ze všech výše podaných důvodů odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku V. změnil (§ 220 odst.1 písm. b) o.s.ř.) tak, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno. Jinak odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v ostatních částech věcných výroků jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

O nákladech řízení před soudem I. stupně bylo rozhodnuto podle § 224 odst.1 odst.1 a 2 ve spojení s § 151 odst.1 o.s.ř., když se jedná o řízení, v němž se účastníkům dostává při vypořádání v podstatě stejných hodnot, oba účastníci mají postavení žalobce i žalovaného (iudicium duplex), a nelze proto poměřovat jejich úspěch ve věci.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst.1 ve spojení s § 151 odst.1 o.s.ř. za situace, kdy ani jeden z účastníků nebyl ve své podstatě se svým odvoláním úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Berouně ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. O přípustnosti dovolání rozhodne dovolací soud.

V Praze, dne 2. dubna 2014

předseda senátu
JUDr. Zdeněk Valenta, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Michaela Dvorská